

Николай Вълевъ

На поклонение въ Калоферъ

Нашиятъ автомобилъ бавно пълзи по „Стражата“. Пътътъ е стръменъ и прави остри завой. Подъ насъ е трахотно дълбокъ долъ. Отъ време на време поглеждаме надолу. Неволно обръщамъ глава встрани. Не дай, Боже, тъкмо тука да се развали моторътъ! Нѣма никакво спасение — ще паднемъ въ пропастьта, и не би останалъ поменъ отъ насъ.

И всрѣдъ тревогата, която ни потиска и кара сърдцата ни да туптятъ по-бързо и по-силно, азъ си мисля, че по тоя сжщия пътъ нѣкога е минавалъ Христо Ботйовъ, съ разбито и нажалено сърдце, когато е напускалъ своя бащинъ домъ. На този завой той се е спиралъ, обръщалъ е погледъ и съ въздишка е тръгвалъ пакъ надолу.

Но ето, изкачихме се вече. На завоя виждаме първитѣ схлупени кжщурки съ разнебитени каменни огради, презъ които прескачатъ голѣми кучета и се спускатъ подире ни съ лай. Тжжно впечатление правятъ тѣзи бедняшки кжщурки. Новодошлиятъ посетителъ вижда, че улицитѣ сж много изровени, а камънитѣ на нѣкогашенъ калдаръмъ подхвърлятъ съ голѣма сила автомобиля. Ние подскачаме отъ мѣстата си и удряме глави въ покрива. Шофйорътъ кара много внимателно, да не би да ступи нѣкоя ось. Не, не е възможно така да продължаваме. По-добре да слѣземъ и да вървимъ пеша? Всички слизаемъ. Автомобилътъ тръгва празенъ, ние подире му.